

Zánik a obnova

Pred pár dňami sa mi podarilo v rámci jednej pracovnej cesty do Nítry odbehnúť si na kopec „môjho detstva“ – na Zobor. Vždy ma poteší pohľad naň, keď som na ceste do Pastuchova, a tentokrát som neodolal, som v Nitre, som priamo pod ním, a tak šup – šup, a o 20 minút si už vychutnávam výhľad, jarne slnko, svieži vietor a s úžasom sa meniacu prírodu.

Práve to bol pre mňa silný moment. Vít'azstvo do jari sa prebúdzajúcej prírody, plnej jarých kvetov a sviežej zelene, predierajúcej sa z hnedého tlejúceho a už takmer na zem premeneného vlašajšieho lístia. Podobný moment, i keď nie až tak výrazne, zažívame každú jar vo svojich záhradách a na poliach. Prečo nie až tak výrazne? Je to jednoduché. Záhrady aj polia si na jeseň vyčistíme, pôsobia úhľadne, sú porýľované a poorané... sú udržiavané. A tak je akosi prirodzené, aj keď nie samozrejmé, že v peknom, upravenom prostredí vzíde nový život. No les, bičovaný vetrom, plný mŕtveho lístia, pôsobí až do jari skutočne mŕtvym dojmom. Akoby sa v ňom fenomén života stratil naproti fenoménu smrti, ponurosti, clivoty a beznádeje. Práve tam je výraznejší rozdiel medzi životom a smrťou. Medzi zaníkaním a obnovou...

Obdobný obraz vidia kresťania v smrti a v zmŕtvychvstaní nášho Pána Ježiša Krista. V smrti – na Veľký piatok – v čase vyvrcholenia pôstu – kde akoby mali padnúť všetky nádeje, a zdanlivo padajú do prachu zeme. V smrti, kde sa zdá, že ničota a beznádej predsa len všetko pohltí a ticho smútku pohlcuje život tak, ako temný sivý mrak pohlcuje, aspoň z našej perspektívy, nádheru blankytu. Našťastie, že je to iba zdanie! Že je to iba chvíľková realita smrti, ktorej brány rozráža Kristus – Vít'az – a jej moci hovorí svoje jasné a definitívne dost! Lúče slnka nádeje trhajú mračná smrti a do života človeka prichádza tá istá radostná perspektíva, ktorú zažíval ešte ako dieťa v kruhu svojich drahých. Perspektíva jednoduchej radosti, že môj život je v dobrých rukách a ja sa nemusím báť!

Na kopci „môjho detstva“ bol takouto jednoduchou a radost'ou naplnenou perspektívou kvietok hlaváčika jarneho s veľkým žltým kvetom. Maličkosť, ale nie samozrejmosť! A to isté na nás čaká vo veľkonočnom vít'azstve nášho Pána Ježiša Krista – vykúpenie – zadarmo, z Božej milosti, a to pre našu vieru v Evanjelium. Vít'azstvo naproti našim pádom, neúspechom, zlyháním a krachom. Ruka skláňajúceho sa Pána k nám, hriešnikom, ktorá aj nám chce povedať do prachu zeme: ty si môj milovaný syn, ty si moja milovaná dcéra! Ruka, ktorá nás zodvihne, a ak ako deti budeme dôverovať hlasu nášho Pána, prevedie, ba aj prenesie nás úskaliami života tak, aby aj náš život bol preniknutý radost'ou jednoduchosťou a uvedomením si, že všetko je Božia milosť a nič nie je samozrejmosť!

Prajem Vám požehnané prežitie vrcholiaceho pôstu a po ňom radostné zvolanie: Christos voskres! Vo istinu voskresen!

Ľuboš Vontorčík, zborový farár